

for vidt. Og som sagt, det forekommer mig ogsaa at være en Betragtning der har nogen Betydning, at naar man alle andre Steder lader sig nøje med en saadan Garanti, som her gives i § 3, saa antager jeg vel, at man ogsaa maa kunne det her i Landet. Det er i alt Fald ganske afgjort, at Giftemord er ikke mere almindeligt i Danmark end andre Steder, snarere maasse mindre.

Hvad dernæst angaar § 5, som den første ærede Taler havde forfæltlige Indvendinger imod, saa kan jeg for saa vidt dele hans Betragtningensmaade, som jeg ganske vist erkender, at naar man vil holde denne Lov saaledes, at den aldeles ikke berører Kirken, men at Kirkenes Stilling i et og alt bliver fri, som der var for uden Hensyn til Loven, saa er det for saa vidt egentlig at gaa uden for Lovens Rame at sætte en saadan Bestemmelse ind i den, og jeg skulde derfor heller ikke for mit Vedkommende have det allermindste imod at flette denne § 5 ud. Det vilde jeg ikke have noget imod, fordi det saa kom til at staa saaledes, som det vel egentlig har været Meningen, at denne Lov skulde slet ikke paa nogen Maade berøre Folketirken. Men jeg skal dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Baragraven er, hvis jeg ikke fejler, netop kommen ind i Loven for at tilfredsstille de Mænds Fordringer, som staa paa folkekirkelig Side. Jeg tror, den er kommen ind i Loven ifølge den Betragtning, at man har været bange for, at det vilde blive paalagt Folketirkens gejstlige at deltage ved Ligbrænding. Man har været bange for det, man har reflekteret som saa: Ja det kan være, at den nuværende Kultusminister og den nuværende Regering ikke vilde gøre det; men man kan ikke vide, hvem der vil komme senere, og derfor har man villet have denne Bestemmelse ind i Loven for at beskytte Folketirken, for at beskytte Præsterne. Det er Hensigten med den. Det kan gerne være, at denne Hensigt maasse kunde være udtrykt noget mere klart. Altsaa det er egentlig kun Meningen at udtale det rent negative i denne Lov, nemlig, at det skal ikke kunne paalægges Folketirkens gejstlige — naturligvis ved en ny Lov, det er en anden Sag, men at det ikke skal kunne paa anden Maade end ved en ny Lov — at forrette nogen kirkelig Handling i Anledning af Ligbrændingen. Naar man ikke deler denne Frygt, for at der skulde komme en øverste Kirkebestyrelse, hvor Kirken ikke har noget legalt Organ, og hvor i Grunden Kultusministeren er den raadende i alle Tilfælde, hvor Sager kunne afgøres administrativt — naar man ikke har denne

Frygt for, at man der skulde være udfat for en Slags Vold mod Folketirken — og den Frygt har jeg egentlig ikke — saa kan jeg være fuldkommen enig med den første Taler i, at saa er det egentlig korrektere fra Lovens Standpunkt at flette § 5. Og som sagt, det skal jeg ikke have noget imod, for den Sags Styld behøves der ikke lange Overvejelser; thi skulde der være Ønske om at saa den ud, tror jeg ikke, det vilde kunne foranledige nogen videre Bæmskelighed; men som sagt, man har ment netop deri at kunne yde Folketirken en Beskyttelse. For øvrigt er jo Lovens øvrige Bestemmelser helt igennem holdte saaledes, at der ikke er noget som helst i dem, der binder Kirken og kan hindre Kirken i at indtage hvilken som helst Stilling, den vil, til dette Spørgsmaal. Der stod i § 3 tidligere: „I de Tilfælde, hvor Jordpaafastelse er paabudt, maa den foregaa før Ligbrændingen“. Det vilde man i det andet Ting flette ud, netop fordi man var bange for, at nogen deri kunde søge en Slags Forudsætning om, at hvor efter de gældende Regler, Jordpaafastelse skal finde Sted, og Viget af en Betender af Folketirken begravnes, skulde det kunne fordres, at det skulde ske, men kun saaledes, at det skulde ske før Ligbrændingen. Det har man ikke ment, og derfor har man ogsaa for at undgaa enhver Bæmskelighed i denne Retning, rettet Ordene saaledes, at der kun staar: „For saa vidt Jordpaafastelse finder Sted“ — det er altsaa noget rent faktisk — „skal den foregaa før Ligbrændingen“. Naar, det er for Resten en Bestemmelse, som jeg mener, heller ikke bliver anset for at være af særdeles stor Bigtighed; thi naar det vedkommende Kirkesamfund skal kunne bestemme, om det overhovedet skal tillades gejstlige at medvirke ved en saadan Beslyghed, saa vil det ogsaa kunne tage Bestemmelse om denne Ligbrænding skal finde Sted før eller efter Jordpaafastelsen; men saaledes, som det staar nu, ser jeg ikke, at det paa nogen Maade kan gøre Indgreb i noget Samfunds Ret. Det følger af sig selv, at jeg, som ikke er Kultusminister, ikke paa noget Stadium af denne Sag har udtalt eller ønsket at udtale en Mening om, hvorledes Folketirken bør stille sig til denne Sag, og det har været min Bestræbelse under dette Lovforslags Behandling, at holde Folketirkens Stilling ganske fri, og jeg mener saaledes, at der ikke ved Lovforslaget er stet noget, hvorved den præjudiceres. Jeg skal ikke komme ind paa hele Spørgsmaalet om, hvorvidt det fra et folkekirkeligt Standpunkt bør eller ikke bør tillades Kirkenes gejstlige at deltage i Ligbrænding. Det er et Spørgsmaal, som